

Елайджа - номер чотири

Рабство

Jeff Pippenger

2023-10-01

Свідчення Іллі починається, коли він проголошує, що не буде дощу, хіба за його словом, протягом трьох із половиною років.

Ілля тішбітянин, що був з жителів Гілеаду, сказав Ахавові: Як живий Господь, Бог Ізраїлів, перед ким я стою, не буде в ці роки ні роси, ні дощу, хіба за моїм словом. 1 Царів 17:1.

Ті три з половиною роки представляють історію Тіятири з 538 по 1798 рік. У 1798 році, наприкінці періоду посухи, Ілля кличе Ахава на Кармель. Перша ангельська вістка сповістила годину Божого суду 22 жовтня 1844 року. Перша ангельська вістка була наказом Ахаву скликати весь Ізраїль на Кармель.

І сталося, коли Ахав побачив Іллю, то Ахав сказав до нього: Чи ти той, що бентежиш Ізраїля? А він відповів: Не я бентежив Ізраїля, а ти та дім твого батька, бо ви покинули заповіді Господні, а ти пішов за Ваалами. Тож тепер пошли й збери до мене весь Ізраїль на гору Кармел, і пророків Ваала — чотириста п'ятдесят, і пророків гаю — чотириста, що їдять за столом Єзавелі. І послав Ахав по всіх синів Ізраїля та зібрав пророків на гору Кармел. І прийшов Ілля до всього народу та сказав: Доки ви будете хитатися між двома думками? Якщо Господь є Бог — ідіть за Ним; а якщо Ваал — ідіть за ним. А народ не відповів йому ані слова. 1 Царів 18:17-21.

Увесь Ізраїль був зібраний на горі Кармель за днів Іллі, що, своєю чергою, відображало історію Вільяма Міллера, коли три церкви третього розділу книги Об'явлення були зібрані разом. Церква, яка спочатку втекла в пустелю в 538 році, щоб уникнути переслідування Єзавелі, як це представлено церквою Тіятири, вийшла з пустелі як покоління, якому належало зіткнутися з вісткою Іллі, представленою Вільямом Міллером. Тоді звір із землі відкрив свою пащу й поглинув потік переслідування, насланий проти неї протягом тисячі двохсот шістдесяти років.

І земля допомогла жінці, і земля відкрила уста свої та поглинула потік, який дракон пустив із уст своїх. Об'явлення 12:16.

У пророцтві «мовлення нації» — це дія її законодавчої та судової влади, а 1789 року Сполучені Штати ухвалили божественний документ — Конституцію Сполучених Штатів, тим самим захистивши права і свободи, необхідні для забезпечення захисту від переслідувань як з боку королів Європи, так і з боку відступницької Католицької церкви.

"Висловлення нації — це дія її законодавчої та судової влади." Велика боротьба, 443.

У 1789 році, незадовго до початку пророчої ролі Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва, вони промовляли як Агнець, але за недільного закону говоритимуть як дракон.

І бачив я іншого звіра, що виходив із землі; і мав він два роги, подібні до ягняти, і говорив, як дракон. Об'явлення 13:11.

Початок і кінець звіра із землі позначені тим, що він говорить. У 1798 році Ахав скликає весь Ізраїль на гору Кармель, де Ілля збирається поставити випробування, щоб довести тим, хто спостерігає, чи Бог євреїв, чи бог Єзавелі є істинним Богом. У Єзавелі було чотириста п'ятдесят пророків Баала і чотириста пророків гаю. Неправдивий бог Баал був чоловічим божеством, а неправдиве божество Аштарот було жіночим.

Ці дві категорії лжепророків уособлюють поєднання церкви й держави, бо в пророцтвах, коли чоловіка й жінку зображено разом, жінка символізує церкву, а чоловік — державу. Ілля стояв один проти восьмисот п'ятдесяти, коли він протистояв нечестивому союзу церкви й держави, представленому жіночими та чоловічими лжебожествами, а також шлюбом Ахава та Єзавелі. Образ церкви й держави в особах Ахава та Єзавелі представляє зіпсуття рога республіканізму, а Ваал і Астарта представляють зіпсуття протестантського рога.

Йшлося про протест Іллі проти зіпсованої релігії, представленій Тіятирою у другому розділі Об'явлення. Ілля уособлював протестанта, адже єдине визначення протестанта — це людина, яка протестує проти Риму. Протест Іллі — це протест проти поєднання церкви й держави, яке здійснюється через нечестивий союз між зіпсованою державою та зіпсованою церквою.

Та маю проти тебе дещо: ти допускаєш ту жінку Єзавель, що називає себе пророчицею, навчати й зводити моїх слуг до розпусти та їсти те, що принесене в жертву ідолам. І Я дав їй час покаятися в її розпусті; але вона не покалася. Ось Я кину її на ложе, а тих, хто чинить перелюб з нею, — у велику скорботу, якщо не покаються у своїх вчинках. Об'явлення 2:20–22.

Вживання їжі символізує послання, яке ви приймаєте, а послання, принесене в жертву ідолам, представляє доктрини католицизму, сам символ огидного поклоніння ідолам. Народ Божий у Темні віки прийняв багато язичницьких доктрин католицизму, і особливо поклоніння сонцю.

Блуд — це незаконний зв'язок і пророчо уособлює саму сутність того, що забороняє Конституція: поєднання церкви й держави. Ахав перебував у незаконному зв'язку з Єзавеллю, бо як цар Ізраїлю він не мав одружуватися з язичницькою принцесою. Ісус назвав Івана Хрестителя Іллею, і Іван також викрив той самий нечестивий зв'язок, коли докоряв Іродові за те, що той одружився з Іродіадою, дружиною свого брата.

Бо Ірод схопив Івана, зв'язав його й посадив у в'язницю заради Іродіади, жінки його брата Пилипа. Бо Іван говорив йому: Не дозволено тобі її мати. Матвія 14:3, 4.

Протистояння Іллі з Ахавом і Єзавеллю було прообразом протистояння Івана з Іродом та Іродіадою, адже обидва союзи уособлювали незаконний зв'язок церкви й держави. Разом вони уособлюють звістку Іллі ста сорока чотирьох тисяч, які протистоять папству (Єзавель та Іродіада), десяти царям, що представляють Організацію Об'єднаних Націй (Ахав і Ірод), і Сполученим Штатам, які представляють лжепророка (лжепророки Кармелю та Саломія, дочка Іродіади).

Пророчий контекст на Кармелі включає захист Конституції Сполучених Штатів Іллею, що закріплює принцип відокремлення церкви від держави.

І сталося, коли Ахав побачив Іллію, то Ахав сказав йому: Чи ти той, що непокоїть Ізраїля? А він відповів: Я не тривожив Ізраїля; але ти й дім твого батька, бо ви покинули заповіді Господні, а ти пішов за Ваалами. 1 Царів 18:17, 18.

Конституція встановила, що два роги республіканізму й протестантизму завжди залишатимуться відділеними один від одного. Але Об'явлення вказує, що коли Сполучені Штати зрештою заговорять як дракон, вони зроблять це тоді, коли відступницькі церкви Сполучених Штатів візьмуть владу й об'єднаються з відступницьким урядом.

Але що таке «образ для звіра»? І як його слід сформувати? Образ створюється двохрогим звіром і є образом для звіра. Його також називають образом звіра. Отже, щоб дізнатися, яким є цей образ і як його слід сформувати, ми маємо вивчити характеристики самого звіра — папства.

Коли рання церква зіпсувалася, відступивши від простоти Євангелія й прийнявши язичницькі обряди та звичаї, вона втратила Духа й силу Божу; і, щоб контролювати сумління людей, вона стала шукати підтримки світської влади. Наслідком стало папство — церква, що контролювала владу держави й використовувала її для досягнення власних цілей, особливо для покарання «єресі». Щоб Сполучені Штати сформували образ звіра, релігійна влада повинна настільки контролювати цивільну владу, щоб авторитет держави також використовувався церквою для досягнення її власних цілей. Велика боротьба, 443.

Ілля на горі Кармель символізував діяльність міллеритів, а міллерити були утверджені як істинний пророк на противагу тим, що нещодавно вийшли з-під впливу католицизму, але, відкинувши світло першого ангела, обрали повернення до Риму. Отже, звістка другого ангела навесні 1844 року полягала у визначенні протестантських деномінацій як дочок Вавилона, а міллеритів — як істинного протестантського рога.

Коли Бог вивів стародавній Ізраїль із рабства Єгипту і провів через води Червоного моря, Він започаткував поступовий процес випробувань, який почався випробуванням небесною манною.

"Над нами сяє нагромаджене світло минулих віків. Запис про забутливість Ізраїлю збережено для нашого просвітлення. У цей час Бог узявся зібрати Собі народ з кожного народу, племені та мови. В адвентному русі Він діяв заради Своєї спадщини, так само як

Він діяв для ізраїльтян, виводячи їх із Єгипту. У великому розчаруванні 1844 року віра Його народу була випробувана, як і віра євреїв при Червоному морі." Свідчення, том 8, 115, 116.

Розчарування 22 жовтня 1844 року призвело до розуміння небесного святилища, яке згодом представило випробування суботи так само, як випробування манною стало першим із серії десяти випробувань для стародавнього Ізраїлю.

Господь дав мені наступне видіння у 1847 році, коли брати зібралися в суботу у Топшемі, штат Мен.

Ми відчували незвичайний дух молитви. І коли ми молилися, Святий Дух зійшов на нас. Ми були дуже раді. Невдовзі я втратив відчуття всього земного й поринув у видіння Божої слави. Я побачив ангела, що швидко летів до мене. Він швидко переніс мене із землі до Святого міста. У місті я побачив храм і ввійшов до нього. Я пройшов через двері, перш ніж підійшов до першої завіси. Цю завісу було піднято, і я ввійшов у святилище. Тут я побачив кадильний жертвник, світильник із сімома лампами та стіл, на якому були хліби предложення. Оглянувши славу святилища, Ісус підняв другу завісу, і я ввійшов у Святе Святих.

У Святому Святих я бачила ковчег; його верх і боки були з найчистішого золота. На кожному кінці ковчега був прекрасний херувим, з крилами, розпростертими над ним. Їхні обличчя були звернені одне до одного, і вони дивилися вниз. Між ангелами була золота кадильниця. Над ковчегом, де стояли ангели, була надзвичайно яскрава слава, що виглядала як престол, де перебував Бог. Ісус стояв біля ковчега, і коли до Нього піднімалися молитви святих, фіміам у кадильниці димував, і Він підносив їхні молитви разом із димом фіміаму Своему Отцеві. У ковчезі була золота посудина з манною, жезл Аарона, що розквітнув, і кам'яні скрижалі, які склалися разом, мов книга. Ісус відкрив їх, і я бачила Десять Заповідей, написані на них перстом Божим. На одній скрижалі було чотири, а на другій — шість. Ті чотири на першій скрижалі сяяли яскравіше за інші шість. Та четверта, заповідь про суботу, сяяла над усіма; бо субота була відокремлена, щоб її додержували на честь святого Імені Божого. Свята субота виглядала славною — навколо неї був ореол слави. Я бачила, що заповідь про суботу не була прибита до хреста. Якби це було так, то й інші дев'ять заповідей були б прибиті; і ми були б вільні порушувати їх усі, так само як і четверту. Я бачила, що Бог не змінював суботу, бо Він ніколи не змінюється. Але папа змінив її з сьомого на перший день тижня; бо він мав змінити часи й закони. Ранні твори, 32.

Коли протестанти вийшли з Темних віків у 1798 році, і було знято печатку з книги Даниїла, шосте царство біблійного пророцтва, земний звір із двома рогами тринадцятого розділу Об'явлення, розпочав свій шлях крізь пророчу історію. Протестантизм було засновано на священному документі, що зветься Свята Біблія, а республіканізм — на священному документі, що зветься Конституція. Бог вивів Свою церкву в пустелі з Темних віків, але, як і у стародавнього Ізраїлю під час єгипетського періоду рабства, заповідь про суботу була забута. Коли Ізраїль переходив Червоне море дорогою до дарування Закону на Синаї,

сучасний Ізраїль перетнув Атлантику на шляху до 22 жовтня 1844 року, де Закон знову мав бути відкритий. Господь знову піднімав народ, який був би хранителем Його Закону, хранителем Його пророчих одкровень і який ніс би мантію протестантизму. Стародавньому Ізраїлю було дано дві скрижалі Десяти заповідей як символ їхнього служіння — бути хранителями Його Закону, а сучасному Ізраїлю було дано дві таблиці Авакума як символ їхнього служіння як хранителів Його пророчого Слова.

Сучасний Ізраїль мав нести обидві пари скрижалей, представляючи світові вістку третього ангела, яку проголошують ті, хто несе мантію протестантизму. Протестантизм, що вийшов із темних віків, тоді був неповним, як і давній Ізраїль, коли переходив через Червоне море. Протестантизм сповідував гасло «Біблія і лише Біблія», але мав неповне розуміння Божого Слова через століття, протягом яких він живився язичницькими доктринами римокатолицизму (ідоложертовне). Бог задумав, щоб істинний протестант представляв усе Боже Слово, що символізується «законом і пророками», двома парами скрижалей, які уособлюють і справу Божого народу, і Божий характер. Діло першого ангела полягало в тому, щоб сформувати справжній протестантський народ, який був би і зберігачем Його закону, і Його пророчого Слова.

«Бог покликав Свою Церкву в цей час, як покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вістками першого, другого і третього ангелів — Він відділив їх від церков і від світу, щоб привести їх у святу близькість до Себе. Він зробив їх зберігачами Свого Закону і довірив їм великі пророчі істини для цього часу. Подібно до святих одкровень, довірених давньому Ізраїлю, вони є священним дорученням, яке слід передати світові. Три ангели з Об'явлення 14 представляють людей, які приймають світло Божих вісток і вирушають як Його посланці, щоб проголосити застереження по всій землі». Свідчення, том 5, 455.

Попередження, яке мають проголосити ті, кого визначено зберігачами двох пар таблиць, спрямоване проти прийняття знака католицизму. Цей протест спрямований проти незаконного зв'язку Ахава та Єзавелі і був представлений Іллею на горі Кармелі. Дарування двох кам'яних скрижалей на горі Сінаї було прообразом дарування двох полотняних таблиць Авакума в історії 1842–1849 років. Дві таблиці Авакума є символом заповітних стосунків між Богом і Його протестантським народом. Відкинути ті таблиці було б рівнозначне відкиненню Божого закону давнім Ізраїлем.

Міллерити увійшли у Святе Святих і прийняли світло Суботи, але процес випробування ще не був завершений. Водночас ріг республіканізму йшов тим самим історичним шляхом. І обидва роги мали досягти віхи у своєму спільному поході у 1863 році.

Міллерове послання Іллі спричинило поступовий процес очищення з метою утвердження протестантського рога, а в тій самій історії республіканський ріг був залучений до поступового процесу політичного розвитку. Обидва роги перебувають на одному і тому самому земному звірі, тож вони мають проходити в унісон крізь усю історію земного звіра.

Першою пророчою ознакою республіканського рога звіра із землі був акт проголошення Конституції чинною у 1789 році. У 1798 році (час кінця, коли книга Даниїла була розпечатана) звір із землі вперше заговорив як шосте царство біблійного пророцтва. 1798 рік був початком Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва, і те «говоріння», що відбулося на початку історії звіра із землі у 1798 році, було прообразом останнього разу, коли шосте царство заговорить, а той час представлений як голос дракона. Коли ми розглядаємо закони, ухвалені республіканським рогом у Сполучених Штатах у 1798 році, ми маємо очікувати побачити прообраз законів, які будуть ухвалені у зв'язку з недільним законом, коли Сполучені Штати заговорять як дракон. Розглядаючи наступні чотири закони, запитайте себе, чи мають чотири закони, ухвалені у 1798 році, пророчий підпис Альфи й Омеги?

У 1798 році Сполучені Штати ухвалили кілька важливих законів, відомих як Акти про іноземців і підбурювання. Ці акти були серією з чотирьох законів, ухвалених Конгресом, контрольованим федералістами, і підписаних президентом Джоном Адамсом, другим президентом Сполучених Штатів та колишнім віцепрезидентом Джорджа Вашингтона.

Закон про натуралізацію: Цей закон подовжив вимогу щодо строку проживання для іммігрантів, необхідного для набуття громадянства США, з 5 до 14 років. Він був спрямований насамперед на обмеження впливу нещодавніх іммігрантів, які часто підтримували опозиційну партію — демократично-республіканців.

Акт про іноземних друзів: Цей акт надавав президентові повноваження депортувати негромадян, яких вважали загрозою безпеці Сполучених Штатів у мирний час. Він дозволяв президентові затримувати та депортувати будь-якого негромадянина, якого він вважав небезпечним.

Акт про ворожих іноземців: Цей закон передбачав затримання, утримання під вартою та депортацію громадян країн, що перебували у стані війни зі Сполученими Штатами. Його було ухвалено як запобіжний захід в умовах напруженої атмосфери кінця 1790-х років.

Закон про підбурювання до заколоту: Це найсуперечливіший із Законів про іноземців і підбурювання до заколоту. Він визнавав кримінальним правопорушенням публікацію "неправдивих, скандальних і зловмисних" текстів проти уряду або його посадових осіб із наміром їх очорнити чи дискредитувати. Критики розцінювали це як прямий напад на свободу слова і преси.

Акти про іноземців та підбурювання були вкрай суперечливими і спричинили значний опір з боку демократично-республіканців, які вважали, що ці закони порушують основоположні конституційні права і спрямовані проти їхньої політичної партії. Вони стверджували, що ці закони посягають на Першу поправку, яка захищає свободу слова і преси. Зрештою ці закони відіграли роль у виборах 1800 року, коли Томас Джефферсон і демократично-республіканці здобули посаду президента і більшість у Конгресі, що призвело до скасування Акта про підбурювання.

Демократично-республіканська партія вважала, що ці закони порушують основоположні права, закріплені Конституцією, а також що ці закони були спрямовані проти опозиційної політичної партії. Не має значення, що ці закони були скасовані або згодом втратили чинність, Альфа й Омега ілюструє кінець початком. В історії, коли ці закони були ухвалені або «промовлені» в закон, Федералістській партії протистояла партія під назвою Демократи-республіканці. Еволюція партії Демократів-республіканців зрештою призводить до утворення Республіканської партії. Політичної партії, що переважно об'єдналася навколо позиції проти рабства.

Історики визначають 1863 рік як центральну точку громадянської війни, війни, зумовленої проблемою рабства. 1863 рік також є віхою для нових знаменосців протестантського рога, які тоді відкинули перше пророцтво про час, дане Міллеру ангелами (пророцтво про «сім часів» із двадцять шостого розділу Левита). Чи може це бути простим збігом, що пророцтво про сім часів якраз ґрунтується на законах про рабство, викладених у попередньому розділі Левита? «Прокляття» «семи часів» було обіцянкою, що якщо завітні закони двадцять п'ятого розділу будуть порушені, Ізраїль тоді завершить свою історію, повернувшись у рабство, з якого його було виведено, коли він розпочав свою мандрівку від Червоного моря.

З 1798 по 1863 рік політична партія, яка була Демократично-республіканською партією, пройшла через серію чисток або потрясінь. Починаючи з 1798 року, а особливо з 11 серпня 1840 року і до 1863 року, рух міллеритів пройшов через серію чисток і потрясінь.

Демократично-Республіканська партія, яка була однією з перших політичних партій у Сполучених Штатах, не перетворилася безпосередньо на сучасну Республіканську партію в її нинішньому вигляді. Натомість з часом вона зазнала низки змін і розколів, що зрештою призвело до створення кількох різних політичних партій, перш ніж виникла Республіканська партія.

Демократично-республіканська партія, яку часто пов'язують із Томасом Джефферсоном і Джеймсом Медісоном, була заснована наприкінці XVIII століття як відповідь на Федералістську партію. Демократично-республіканці виступали за суворе тлумачення Конституції, права штатів та аграрні інтереси.

Однак у 1820-х роках Демократично-республіканська партія почала розколюватися за регіональними та ідеологічними ознаками. Основний розкол стався в період Ери добрих почуттів (1817–1825), коли бракувало сильної опозиції президентові Джеймсу Монро. Цей період політичного затишшя сприяв занепаду Демократично-республіканської партії. Зрештою партія розкололася на кілька фракцій і перетворилася на такі політичні групи:

Демократична партія: Прихильники Ендрю Джексона, який у 1829 році став сьомим президентом, заснували Демократичну партію. Джексонівські демократи підтримували сильну виконавчу владу, розширення на захід і ширше виборче право для білих чоловіків.

Національно-республіканська партія: Ця партія виникла як реакція на президентство Ендрю Джексона і згодом об'єдналася з іншими антиджексонівськими фракціями, щоб утворити

Партію вігів. Національні республіканці загалом більше підтримували сильний федеральний уряд і економічний розвиток.

Антимасонська партія: Це була недовговічна політична партія, що виникла у 1820-х роках, головним чином у відповідь на занепокоєння щодо впливу таємного масонського братства. Вона поглинула деяких колишніх демократів-республіканців.

Вігська партія: Сформована у 1830-х роках, до лав вігів входили колишні національні республіканці, антимасони та інші опозиційні групи. Їм були притаманні опозиція до джексонівської політики, підтримка сильного федерального уряду та сприяння промислового й економічного розвитку.

Сучасна Республіканська партія була заснована у 1850-х роках як безпосередня відповідь на зростаючу регіональну напруженість щодо рабства. Вона привабила колишніх вігів, демократів, що виступали проти рабства, вільноземельців та інших, які виступали проти розширення рабства на нові території. Перший президентський кандидат республіканців, Джон Ч. Фремонт, брав участь у виборах 1856 року, а перший успішний кандидат партії, Авраам Лінкольн, був обраний у 1860 році. Отже, Республіканська партія виникла окремо від демократично-республіканської традиції й мала відмінну траєкторію в американській політичній історії.

До 1860 року Республіканська партія обрала свого першого президента. Вона ґрунтувалася на коаліції політичних партій, які виступали проти рабства. У 1863 році Прокламація про емансипацію «словом» скасувала рабство. У 1863 році республіканський риг, тоді представлений Республіканською партією, «словом» скасував рабство, тоді як протестантський риг перестав бути рухом і став Церквою адвентистів сьомого дня. Рух мілеритів юридично й офіційно завершився у травні 1863 року, і того року клятва Мойсея, пророцтво про рабство, була відкинута. Хто має вуха, нехай чує.

На цьому етапі було б доречно подати короткий огляд «клятви Мойсея», як її називає пророк Даниїл.

Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відступивши, щоб не слухатися Твого голосу; тому на нас пролилися прокляття та клятва, написана в Законі Мойсея, раба Божого, бо ми згрішили проти Нього. Даниїла 9:11.

Вільям Міллер, якого під час вивчення Слова Божого провадили Гавриїл та інші ангели, спершу був приведений до вислову «сім разів» у двадцять шостому розділі Левіта. За свідченням Міллера, під час вивчення Біблії він почав із книги Буття і тому, очевидно, дійшов до Левіта значно раніше, ніж до «двох тисяч трьохсот років» у книзі Даниїла, восьмого розділу, чотирнадцятого вірша. Він користувався виключно Біблією та конкордансом Крудена.

Конкорданція Крудена не містить посилань на єврейські чи грецькі слова, які згодом були перекладені англійською мовою Біблії короля Якова. Міллер враховував «контекст» уривка, який він вивчав, і керувався ним у розумінні окремого слова чи уривка Писання. Коли

йшлося про його розуміння «семи разів», дуже просто побачити, що контекстом для «семи разів» із двадцять шостого розділу Левита є двадцять п'ятий розділ.

У двадцять п'ятому розділі викладено відпочинок землі, Ювілей і правила щодо рабства. Правила двадцять п'ятого розділу є частиною «закоу Мойсея, слуги Божого», який приносить благословення, якщо його дотримуються, і «прокляття», якщо не дотримуються. У двадцять шостому розділі прокляття «семи разів» становить дві тисячі п'ятсот двадцять років і викладено в очевидному контексті правил відпочинку землі та принципів рабства. У двадцять шостому розділі покарання названо «суперечкою мого заповіту».

Тоді й Я також ходитиму супроти вас і покараю вас ще в сім разів за ваші гріхи. І наведу на вас меч, що помститься за порушення Мого заповіту; і коли ви зберетеся у своїх містах, Я пошлю серед вас моровицю, і ви будете віддані в руки ворога. Левіт 26:24, 25.

У контексті «заповіт», щодо якого Бог має «суперечку», — це той самий заповіт, який раніше згадувався у двадцять п'ятому розділі. Семикратне покарання називається «суперечкою щодо» Божого «заповіту», а «прокляття», пов'язане з ним, полягає в тому, що Ізраїль буде «відданий у руку їхніх» ворогів, і, опинившись у землі ворогів (як це було з Даниїлом), Ізраїль опиниться в рабстві у своїх ворогів.

Коли Мойсей записував двадцять шостий розділ книги Левіт, давній Ізраїль щойно був визволений з єгипетського рабства, і принципи щодо рабства, викладені в двадцять п'ятому розділі, мали принести або благословення, або прокляття. Давній Ізраїль ніколи не дотримувався правил Ювілейного року, і врешті-решт і північне, і південне царства були розсіяні на «сім часів» на виконання того, що Даниїл назвав «прокляттям Мойсея».

Завітні взаємини між Богом та Ізраїлем, що розпочалися їхнім рабством у Єгипті, завершилися їхнім рабством у Ассирії та Вавилоні. «Сім часів» проти північного царства закінчилися у 1798 році, а «сім часів» проти південного царства — у 1844 році. Початок цих двох періодів «семи часів» позначено в сьомому розділі книги Ісаї пророцтвом про шістьдесят п'ять років, яке Ісаї проголосив юдейському цареві Ахазу в 742 р. до н. е.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і за шістьдесят і п'ять років Єфраїм буде розбитий так, що не буде народом. А головою Єфраїма є Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісаї 7:8, 9.

Ісаї зазначив, що «протягом» шістьдцяти п'яти років від часу, коли пророцтво було проголошене у 742 р. до н. е., північне царство буде зруйноване. Через дев'ятнадцять років, у 723 р. до н. е., північне царство Ізраїлю було взяте в рабство царем Ассирії, а ще через сорок шість років, у 677 р. до н. е., цар Вавилону взяв у рабство південне царство Юди. Пророцтво про шістьдесят п'ять років дає шість історичних віх. Перша — 742 р. до н. е., коли було проголошено пророцтво. Через дев'ятнадцять років, у 723 р. до н. е., північне царство було поневолене ассирійцями. Ще через сорок шість років, у 677 р. до н. е., південне царство було поневолене вавилонянами. Перший період у 2520 років, що почався у 723 р. до н. е., завершився 1798 р. А у 1844 р. завершився період у 2520 років, який почався у 677 р.

до н. е. Від 1844 р. пророцтво простяглося ще на дев'ятнадцять років — до 1863 р., щоб завершити всю пророчу структуру, бо коли Альфа й Омега позначили дев'ятнадцять років для початку цієї структури, має бути дев'ятнадцять років, щоб досягти її завершення.

Стародавній Ізраїль був визволений із єгипетського рабства, але через непослух і північне, і південне царства знову потрапили в рабство. Пророцтва переходять від пророчої історії стародавнього буквального Ізраїлю до сучасного духовного Ізраїлю, і таким чином темою всіх пророчих віх є рабство.

Пророцтво в цьому розділі книги Ісаї було представлено нечестивому царю Ахазу пророком Ісаєю у 742 р. до н. е., коли назрівала громадянська війна між Північчю та Півднем. Південне царство Ахаза було буквальною славною землею давнього Ізраїлю. У 1798 році духовна славна земля біблійного пророцтва розпочала панувати як шосте царство біблійного пророцтва. Коли «сім часів» проти буквальної славної землі закінчилися у 1844 році, як і в історії царя Ахаза, назрівала громадянська війна. До 1844 року сум'яття, пов'язане з розколом політичних партій і створенням союзів, майже повністю усталилося у дві політичні течії. Щодо рабства демократи були прихильниками рабства, а республіканці — противниками. З 1798 року до початку громадянської війни 1860 року процес формування двох класів політичних партій усталився.

Ахаз представляв буквальний славний край і тому був прообразом духовного славного краю. Історія Ахаза є прообразом пророчої історії, у якій пророцтво було проголошене у 742 р. до н. е., і, відповідно, прообразом історії, коли це пророцтво завершилося. На початку історії північне царство, що складалося з десяти племен, відколалося від інших двох племен на знак протесту проти Богом встановленого правління двох південних племен. Десять північних племен утворили конфедерацію з Сирією, що є прообразом союзу між південною конфедерацією та силою, яку символічно представляє Сирія.

Цей короткий підсумок вказує на те, що «сім разів» у Левіті 26 — це обітниця завіту, яка передбачає або благословення за послух, або «прокляття» рабства за непослух. Північне та Південне царства розпочали разом як один народ, виведений із рабства, але згодом, наприкінці свого існування, кожне з них було знову віддане в рабство.

Шістдесят п'ять років наприкінці тих пророцтв про рабство завершилися тим, що духовний Ізраїль перебував у духовній славній землі, у самісінькому центрі громадянської війни між Північчю та Півднем. Супротивником у цій громадянській війні було царство, яке утворило конфедерацію й відокремилася від божественно встановленого уряду, розташованого в протилежному царстві.

Від 1798 року і до громадянської війни сурму республіканізму було піддано процесові, який породив два класи політичних антагоністів, що представляють дві сторони питань рабства. Прихильники рабовласництва, які прагнули продовжити практику рабства, програли битву.

Починаючи з 1798 року й до Громадянської війни рік протестантизму пройшов через процес, що породив два табори релігійних опонентів, які представляли дві сторони питання

рабства. Прихильники рабства, які намагалися зберегти первісне розуміння пророцтва про рабство, програли битву.

У 1863 році рiг республiканiзму зумiв вiдкинути практику рабства.

У 1863 році рiг протестантизму зумiв вiдкинути пророцтво про рабство.

Поступаючи так, вони вiдкинули працю Мiллера, Iллі свого часу. Тим самим вони також вiдкинули «клятву Мойсея», наріжний камiнь для свого часу. Тодi Мойсея та Iллю було вiдкинуто, лише щоб повернутися 11 вересня 2001 року.

Альфа й Омега, дивовижний мовознавець, впродовж пророцтва часу «клятви Мойсея» записав Свiй божественний пiдпис, яке Вiн Сам, як Пальмонi, Дивний Числитель, проголосив. Якщо не повiрите, певно не встоїте.